

Bregar amb la mà del diable

A partir d'una experiència autobiogràfica, la taiwanesa Shih-Ching Tsou, habitual col·laboradora de Sean Baker –amb el qual va codirigir en 2004 *Take Out* i del qual ha produït gran part de la seva filmografia, com *Starlet* (2012), *Tangerine* (2015), *The Florida Project* (2017) o *Red Rocket* (2021)–, va començar fa vint anys a gestar el que seria el seu primer llarg en solitari que, en aquest cas, ha estat co-guionitzat i coproduït amb Baker, muntador també de la pel·lícula. Esmentar que aquesta relació no és en absolut arbitrària, ja que els trets del cinema de Baker estan molt presents en *La chica zurda*, suposant una mena de continuïtat. La pel·lícula (estrenada mundialment en la Setmana de la Crítica de Canes), ens ofereix un retrat social colorista i espurnejant, que guarda bastants similituds amb *The Florida Project* i que, igual que aquest, se'ns mostra des de la mirada d'una nena de sis anys, I-Jing, encarnada per l'eixerida Nina Ye. És a través de la seva percepció, curiosa i frenètica, que Tsou ens submergeix per complet, de manera immersiva i vibrant, en la realitat d'un mercat de Taipei, en el qual una mare soltera i les seves dues filles han hagut d'obrir una parada per a sobreviure després d'haver passat diversos anys en el camp. En aquesta nova etapa, cadascuna ha d'enfrontar-se a les seves pròpies dificultats (amb elles mateixes i amb l'entorn familiar i social) i lluitar com sigui per arribar a fi de mes. Mentre la germana gran adopta una actitud de rebel·lia, tocant fons en alguns moments en desafiar determinats límits, la mare treballa sense descans. Són clau al film l'atenció a les relacions mare-filla i aquest focus en els personatges femenins de diferents generacions, com també la relació de cadascuna amb els diners.

Així, mentre la seva filla i les seves netes freguen la misèria, l'àvia, en un altre pla i context social, sembla nedar en el luxe que li proporcionen determinades activitats que voregen la il·legalitat. El prisma de dones que se'ns presenta respon a diferents models de dona que desafien el que s'estableix en els rols tradicionals d'aquest país en transformació, debatent-se entre el drama i un humor que, per moments, els converteix en grotescos. Com esmentàvem, la història parteix d'una experiència personal de la directora: ella era esquerrana i el seu avi li deia que no podia usar aquesta mà perquè era la mà del diable. Aquesta experiència en la ficció es trasllada a I-Jing, la qual comença a identificar el mal amb la mà esquerra i es veu obligada a

LA CHICA ZURDA

Left-Handed Girl

País: Taiwan, 2025

Direcció: Shih-Ching Tsou

Guió: Sean Baker, Shih-Ching Tsou

Intèrprets: Janel Tsai, Nina Ye, Shi-Yuan Ma, Blaire Chang

Gènere: Drama, comèdia

Durada: 108 min

Idioma: Mandarí

Subtítols: Castellà
No recomanada per a menors de 12 anys.

bregar així amb una espècie de Doppelgänger que actua mitjançant aquesta mà posseïda pel malèfic. Una mà que, d'algun mode, acabarà servint com a catalitzador per a revelar una sèrie de secrets familiars i alhora proporcionar una sort de redempció en desencadenar diferents esdeveniments.

La dimensió de la qual parteix la pel·lícula és humana i social, però caldria preguntar-se si, encara que la directora la catalogui així, podem parlar d'ella com a realisme social. La idea d'aquesta l'hi va plantejar Tsou a Baker abans d'acabar els seus estudis de cinema a principis dels 2000 i els va donar peu per a fer un primer viatge a Taiwan a gravar en diferents mercats; després tornarien als Estats Units a embarcar-se en el rodatge de la qual seria l'òpera prima de tots dos, *Take Out*, que des del realisme social narrava les desventures d'un repartidor xinès a la ciutat de Nova York. Potser en el cas de *La chica zurda*, aquesta etiqueta no li afavoreix, i sigui més apropiat, parlar d'una falla contemporània, a la dimensió fantàstica de la qual contribueix aquesta estètica de saturació cromàtica i moviment, propera a la publicitat. També aquests enquadraments mòbils i dinàmics gràcies als quals seguim als personatges, i que són fruit de la filmació amb iPhones, dispositius que van permetre a l'equip de la pel·lícula camuflar-se en aquest mercat, l'animació del qual, llums i bullícia naturals constituïen ja la base perfecta per fer volar aquesta història. Una història que no deixa de ser un conte de fades, amb força malèfica inclosa.

Carolina Martínez-López

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona